

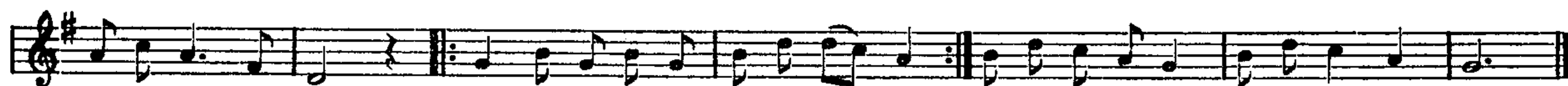
772. NÁVRAT

1676.

Z Hošťálkovic a C. Lelek

Oj, vim ciť ja v po-li li - sku, na ni o - ře - chy, ně - bu - děš měc, ma pa - nen - ko,

se mnu po - cě - chy, oj, ho - je, ho - je, dě - vče mo - je, se mnu po - cě - chy, lu - skač o - ře - chy.

Oj, vim ciť ja v poli lisku,
na ni ořechy,
něbuděš měc, ma panenka,
se mnu pocěchy.

[: Oj, hoje, hoje, děvče moje, :]
se mnu pocěchy,
luskač ořechy.

Měla sem ja milučkého,
velmi švarneho,

a přišli mi vojačkove
a vzali mi ho.

Oj, vojačkove, něchtež mi ho,
bo ja němožu byc bez něho,
bez milučkého,
velmi švarneho.

A my ho tu něněchamy,
švarna děvečko,

choć by si ty vyplakala
černe očičko.

Choć by si vyplakala obě,
to my ho něněchamy tobě,
švarna děvečko,
černe očičko.

1677.

Z Čajkovic

V tem čejkovským šen - ku, v tem čejkovským šen - ku vo - já - ci če - ka - jú, vo - já - ci če - ka - jú.

[: V tem čejkovským šenku :]
[: vojáci čekajú, :]

ti čejkovščí chlapani
na voze sedajú.

Švárnýho šohajka
napřed posadili;

té jeho maměnce

srdce zarmútili.

Ta jeho maměnka
plače pod návratím,

že se jí synáček
z Brna nenavrátí.

On se nenavrátí,
ani možná není.

Už on maširoval
do francúzskej zemi.

K Brnu je cestečka,
od Brna chodníček;

už se nenavrátí
švarný šohajček.

1678.

Ze Skřipova

Vylezu, vylezu
na krakovsku vežu
a tam se podzivam
kaj mileho vezu.

A vezu ho, vezu
k městu Olomuci,

nech cě tam provodzi
Pan Bůh všemohuci.

Pan Bůh všemohuci,
všickni Boži svaci,
že se mně šohajek
jakživ něnavraci.

Pocěšení němam,
pocěš mě Pan Bůh sam,
pocěš mě, Janičku,
na vranem koničku.¹⁾

¹⁾ Pocěš mě synečkem
jako karafiat.